

Rapport

Datum: 20 juli 2006

Rapportnummer: 2006/253

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Belastingdienst/Utrecht-Gooi/kantoor Utrecht Gerbrandystraat:

zijn bezwaarschrift tegen de beschikking aansprakelijkstelling van 21 september 2004 niet voldoende voortvarend heeft behandeld;

niet overgaat tot uitbetaling van voorlopige teruggaven inkomstenbelasting over december 2004 en januari 2005 tot en met maart 2005 alsmede van de negatieve aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen 2002 van 15 oktober 2004;

een dwangbevel heeft doen uitgaan voor een betalingsachterstand van € 226 op de aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekering 2002 in plaats van met betrekking tot dit bedrag tot verrekening over te gaan.

Tevens klaagt verzoeker over de wijze waarop een door hem hierover ingediende klacht door de Belastingdienst is afgehandeld.

Onderzoek

Op 4 april 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te Hoevelaken met een klacht over een gedraging van Belastingdienst/Utrecht-Gooi (hierna te noemen: de Belastingdienst) te Utrecht. Verzoeker had zich al eerder, bij brief van 29 december 2004, tot de Nationale ombudsman gewend. Daarbij bleek dat de Belastingdienst de klacht van verzoeker niet volgens de wettelijke voorschriften voor klachtbehandeling had behandeld om welke reden de Belastingdienst werd verzocht hiertoe alsnog over te gaan. Naar aanleiding van de brief van verzoeker van 4 april 2005 werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben alsmede werd aan de Belastingdienst een aantal specifieke vragen gesteld.

Tijdens het onderzoek kregen de Belastingdienst en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de Belastingdienst gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker werd door de Belastingdienst als bestuurder van een drietal besloten vennootschappen aansprakelijk gesteld voor aan deze besloten vennootschappen opgelegde - doch onbetaald gebleven - belastingaanslagen. De aansprakelijkstelling geschiedde bij een viertal beschikkingen, waarvan twee beschikkingen gedateerd waren op 21 september 2004 en twee beschikkingen op 11 oktober 2004. Om zijn verhaalsmogelijkheden in dit verband zeker te stellen legde de Belastingdienst onder meer conservatoir beslag onder zichzelf ten laste van verzoeker.
2. Verzoeker maakte bij brief van 1 oktober 2004 bezwaar tegen één van de hem opgelegde beschikkingen aansprakelijkstelling van 21 september 2004. Vanwege het inmiddels ten laste van hem gelegde conservatoir beslag verzocht verzoeker de Belastingdienst dit bezwaar zo spoedig mogelijk te behandelen. Bij brieven van 5 en 25 november 2004 en van 6 en 15 december 2004 herhaalde verzoeker zijn verzoek om een spoedige afhandeling van dit bezwaar.
3. Bij beschikking van 15 december 2004 werd door de Belastingdienst op het door verzoeker ingediende bezwaar tegen de beschikking aansprakelijkstelling van 21 september 2004 beslist.
4. Bij brief aan de Nationale ombudsman van 29 december 2004, welke brief ter verdere behandeling aan de Belastingdienst werd doorgezonden, beklagde verzoeker zich over de wijze waarop zijn bezwaar door de Belastingdienst was behandeld. Naar de mening van verzoeker had deze behandeling onnodig lang geduurd. Tevens klaagde verzoeker erover dat de Belastingdienst in gebreke bleef diverse hem toekomende teruggaven aan hem uit te betalen.
5. De Belastingdienst reageerde bij brief van 2 maart 2005 op de klacht van verzoeker. Naar aanleiding van deze reactie wendde verzoeker zich bij brief van 4 april 2005 opnieuw tot de Nationale ombudsman. Naast zijn onvrede over de wijze waarop de Belastingdienst zijn klacht van 29 december 2004 had afgehandeld, klaagde verzoeker erover dat de Belastingdienst met betrekking tot de aanslag inkomstenbelasting 2002 een dwangbevel naar hem had doen uitgaan.

I. Ten aanzien van de behandelingsduur van het bezwaar van verzoeker

Bevindingen

1. Verzoeker is van mening dat de behandeling van zijn op 1 oktober 2004 ingediende bezwaar onnodig lang heeft geduurd. Met name was het verzoeker onduidelijk waarom de ontvanger van de Belastingdienst zijn bezwaarschrift eerst na zeven weken aan een andere medewerker heeft overgedragen. Gelet op de door verzoeker bij herhaling verzochte spoed bij de behandeling van zijn bezwaar was deze vertraagde overdracht van zijn bezwaar voor verzoeker onacceptabel. Dit in het bijzonder nu het de ontvanger van meet af aan duidelijk moest zijn geweest dat hij - vanwege zijn betrokkenheid bij de beslissing in eerste instantie - niet tot behandeling van het bezwaar bevoegd was. Naar de mening van verzoeker was de behandeling van zijn bezwaar dan ook bewust door de ontvanger getraineerd.

2. In zijn klachtbeslissing van 2 maart 2005 stelde de Belastingdienst zich op het standpunt dat hem door de wetgever voor het afdoen van een bezwaar de termijn van één jaar was gegeven na binnenkomst van het bezwaar. Op grond hiervan had de Belastingdienst naar zijn zeggen tot 1 oktober 2005 (bedoeld is 4 oktober 2005) de gelegenheid om op het op 4 oktober 2004 binnengekomen bezwaar van verzoeker te beslissen. Met de beschikking van 15 december 2004 was de Belastingdienst ruim binnen deze termijn gebleven. Daarnaast was de Belastingdienst van mening dat de ontvanger zo snel mogelijk had getracht zorg te dragen voor overdracht van het bezwaarschrift aan een collega die de verdere behandeling ter hand kon nemen.

3. In zijn reactie aan de Nationale ombudsman gaf de Belastingdienst daarnaar gevraagd aan het eerder ingenomen standpunt - beslistermijn van een jaar - bij nadere beschouwing minder gelukkig te achten, omdat de Belastingdienst in beginsel streeft naar een afdoeningstermijn van zes weken. De behandelingsduur van het bezwaar van verzoeker was tien weken en twee dagen geweest, hetgeen op basis van de normale streeftermijn een overschrijding van de termijn met vier weken en twee dagen betekende. Naar de mening van de Belastingdienst kon hem verweten worden dat verzoeker niet formeel was meegedeeld dat de behandelingsduur met vier weken zou worden verlengd. Gelet echter op de frequente contacten tussen verzoeken en twee bij naam genoemde medewerkers van de Belastingdienst werd er vooralsnog van uitgegaan dat materieel wel aan die eis was voldaan.

4. Daarnaast merkte de Belastingdienst op dat de vraag kon worden gesteld in hoeverre aan de door verzoeker verzochte spoedbehandeling van zijn zaak gevolg had moeten worden gegeven. De Belastingdienst gaf daarbij aan - gelet op het feit dat de bezwaren van verzoeker niet de enige zaken waren die moesten worden behandeld - dat de Belastingdienst als organisatie naar vermogen rekening kan en moet houden met redelijke wensen als het niet honoreren tot ernstige nadelen voor belanghebbende zou leiden. Naar de mening van de Belastingdienst was van een dergelijke situatie bij verzoeker geen sprake geweest. Verzoeker had gebruik kunnen maken van een snellere beroepsgang (kort geding) alsmede had hij via het geven van zekerheden (voortzetting van) het beslag kunnen voorkomen.

5. Tevens gaf de Belastingdienst aan dat de behandelingsduur met drie weken had kunnen worden bekort indien verzoeker eerder duidelijkheid had verstrekt omtrent het feit of hij al dan niet gehoord wilde worden. In zoverre had verzoeker mede bijgedragen aan de langere behandelingsduur. Daarbij gaf de Belastingdienst aan dat van een bewust traineren van de behandeling van het bezwaar van verzoeker geen sprake was geweest.

6. In reactie hierop bleef verzoeker bij zijn eerder ingenomen standpunt. Ten aanzien van het horen gaf verzoeker aan dat door hem steevast is aangegeven dat hiervan werd afgezien, tenzij de Belastingdienst met nieuwe feiten zou komen, hetgeen niet het geval was.

Beoordeling

7. Het vereiste van voortvarendheid, dat inhoudt dat een bestuursorgaan slagvaardig en met voldoende snelheid moet optreden, brengt met zich mee dat een bezwaarschrift binnen de daarvoor gestelde termijn moet worden afgehandeld.

8. In artikel 6.2.7 Voorschrift Algemene wet bestuursrecht 1997 (zie Achtergrond, onder 1.) is als hoofdregel bepaald dat de Belastingdienst een bezwaarschrift binnen een termijn van zes weken na ontvangst van het bezwaarschrift afhandelt. Indien een afhandeling binnen zes weken niet mogelijk is, kan deze termijn met ten hoogste vier weken worden verlengd. Alleen in uitzonderingsgevallen kan door de Belastingdienst van deze hoofdregel worden afgeweken en zal een beroep gedaan mogen worden op de maximale termijnen voor de afhandeling van een bezwaarschrift uit artikel 25 Algemene wet inzake rijksbelastingen (zie Achtergrond, onder 2.).

9. Het bezwaarschrift van verzoeker is op 4 oktober 2004 bij de Belastingdienst binnengekomen. Uitgaande van deze datum van ontvangst en uitgaande van een beslistermijn van zes weken - uit de stukken is althans niet gebleken van enige handeling gericht op een mogelijke verlenging van de beslistermijn - had door de Belastingdienst op de datum van 15 november 2004 op het bezwaar van verzoeker moeten zijn beslist. Met zijn beslissing van 15 december 2005 heeft de Belastingdienst deze datum overschreden. Ook indien wel zou worden uitgegaan van een verlenging van de beslistermijn met vier weken, zoals door de Belastingdienst voorgestaan, is de beslissing op bezwaar niet binnen de dan geldende beslistermijn genomen. In dat geval liep de beslistermijn af op 13 december 2004, welke datum eveneens ligt vóór de datum van de beslissing op bezwaar van 15 december 2004.

10. Niet gebleken is van een uitzonderingssituatie als bedoeld in artikel 6.2.7 Voorschrift Algemene wet bestuursrecht 1997. Door de behandeling van het bezwaarschrift niet te laten plaatsvinden binnen de daarvoor in artikel 6.2.7 Voorschrift Algemene wet bestuursrecht 1997 gestelde termijn heeft de Belastingdienst gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

11. Met betrekking tot de vraag in hoeverre de herhaaldelijk door verzoeker verzochte spoedbetrachting de Belastingdienst tot een verregaande voortvarendheid had dienen te bewegen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat met het nemen van een beslissing binnen de daartoe geldende beslistermijn(en) een bestuursorgaan in beginsel geacht moet worden in overeenstemming met het vereiste van voortvarendheid te hebben gehandeld. Dit kan wellicht anders zijn indien (zeer) bijzondere omstandigheden zich voordoen. De door verzoeker aangevoerde omstandigheden kunnen niet als zodanig worden aangemerkt.

II. Ten aanzien van het niet overgaan tot uitbetaling van voorlopige teruggaven inkomstenbelasting over december 2004 en januari 2005 tot en met maart 2005 alsmede van de negatieve aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen 2002 van 15 oktober 2004

Bevindingen

1. Verzoeker bracht naar voren dat door de Belastingdienst uitbetalingen van belastingteruggaven aan hem werden tegengehouden zonder dat de Belastingdienst met betrekking tot deze teruggaven door de rechter toestemming was verleend tot het leggen van conservatoir beslag. Het zou hierbij gaan om de uitbetaling van de voorlopige teruggave IB/PH over december 2004, januari 2005, februari 2005 en maart 2005 alsmede van de tweede voorlopige aanslag IB/PH 2002.

2. In reactie hierop gaf de Belastingdienst aan dat de aan verzoeker opgelegde aansprakelijkheidsaanslagen zijn te beschouwen als "eigen schuld" en dus als te betalen aanslagen op naam van verzoeker. Voor zover teruggaven niet onder het conservatoir beslag vielen, was artikel 24 Invorderingswet van toepassing. In concreto vielen de voorlopige teruggaaf van december 2004 en de tweede voorlopige aanslag IB/PH 2002 van 15 oktober 2004 onder het beslag. In de aanloop naar de verzending van de beschikkingen aansprakelijkstelling werden drie van de in totaal zes termijnen van de voorlopige teruggaven IB/PH 2004 vastgehouden, later weer drie termijnen alsmede de tweede voorlopige aanslag IB/PH 2002. Deze aanslagen zijn later verrekend. De overige teruggaven werden op grond van artikel 24 Invorderingswet gestald en verrekend. Op grond hiervan meende de Belastingdienst correct te hebben gehandeld.

Beoordeling

3. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken.

4. Op grond van artikel 24, tweede lid, van de Invorderingswet 1990 (zie Achtergrond, onder 3.) is de ontvanger ten aanzien van de belastingschuldige bevoegd aan hem uit te betalen en van hem te innen bedragen - ter zake van rijksbelastingen en andere belastingen en heffingen - met elkaar te verrekenen. Op grond van artikel 53, eerste lid, van de Invorderingswet 1990 bestaat deze verrekenbevoegdheid ook ten aanzien van een aansprakelijk gestelde. Alleen kan verrekening in dat geval gelet op het bepaalde in artikel 52, eerste lid en in artikel 53, eerste lid, van de Invorderingswet 1990 eerst plaatsvinden nadat twee maanden na de kennisgeving van de aansprakelijkstelling zijn verstreken. Naast deze verrekenbevoegdheid is de ontvanger op grond van artikel 51, eerste lid, van de Invorderingswet 1990 bevoegd tot het leggen van conservatoir beslag ten laste van degene die aansprakelijk is of wordt gesteld.

5. Van de vier beschikkingen aansprakelijkstelling welke ten name van verzoeker waren genomen, dateerden twee beschikkingen van 21 september 2004 en twee beschikkingen van 11 oktober 2004. Op basis van de hiervoor onder 1. genoemde regelgeving brengen deze data met zich mee dat de ontvanger vanaf de datum van 22 november 2004 een bevoegdheid tot verrekening toekwam met betrekking tot de vanwege de beschikkingen van 21 september 2004 van verzoeker te innen bedragen en eenzelfde bevoegdheid vanaf de datum van 11 december 2004 met betrekking tot de vanwege de beschikkingen van 11 oktober 2004 van verzoeker te innen bedragen. Dit betekent dat de ontvanger in ieder geval vanaf 11 december 2004 tot verrekening op basis van alle vier de beschikkingen bevoegd was. Gelet hierop is de Nationale ombudsman van oordeel dat de verrekening van de verzoeker over januari 2005, februari 2005 en maart 2005 toekomende bedragen in overeenstemming met de aan de ontvanger toekomende verrekenbevoegdheid heeft plaatsgevonden.

6. De uitbetaling van de voorlopige teruggaaf over december 2004 alsmede van de tweede voorlopige aanslag IB/PH 2002 vond niet plaats nu deze onder het conservatoir beslag vielen. Gelet hierop is de Nationale ombudsman van oordeel dat de Belastingdienst op goede grond tot de niet uitbetaling van de desbetreffende teruggaven heeft kunnen besluiten.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Niettemin merkt de Nationale ombudsman het volgende op.

7. Op basis van het bepaalde in artikel 24, negende lid, van de Invorderingswet 1990 had de ontvanger de verrekening onverwijld aan verzoeker bekend dienen te maken. Gelet op het bepaalde in artikel 24, § 1, onder 8 van de Leidraad Invordering (zie Achtergrond, onder 4.) had deze bekendmaking dienen plaats te vinden bij een aan verzoeker toe te zenden dan wel uit te reiken beschikking. Uit het onderzoek is van zodanige bekendmaking aan verzoeker niet gebleken.

III. Ten aanzien van het doen uitgaan van een dwangbevel

Bevindingen

1. Verzoeker gaf aan dat hem op 15 oktober 2004 een negatieve voorlopige aanslag IB/PH 2002 was opgelegd op grond waarvan hem een bedrag van € 413 zou worden uitbetaald. De uitbetaling vond niet plaats vanwege het hierop door de Belastingdienst gelegde conservatoir beslag. Op 16 november 2004, amper een maand later, werd hem over hetzelfde jaar (2002) een definitieve aanslag opgelegd, op grond waarvan verzoeker een bedrag van € 226 diende te betalen. Verzoeker achtte deze handelswijze - het opleggen van een te hoge voorlopige aanslag, hierop beslag leggen en vervolgens amper een maand later de aanslag op voor hem nadelige wijze corrigeren - ongepast.
2. In reactie hierop deelde de Belastingdienst mee dat de voorlopige teruggaaf van 15 oktober 2004, gevolgd door een te betalen aanslag op 16 november 2004, wonderlijk lijkt maar zich eenvoudig laat verklaren. In de definitieve aanslag is een verzuimboete begrepen wegens te late aangifte. Een boete wordt nooit meegenomen bij een voorlopige aanslag.

Beoordeling

3. Ook dit klachtonderdeel dient beoordeeld te worden aan de hand van het hiervoor onder II.3. weergegeven vereiste van administratieve nauwkeurigheid.
4. De aanmaak en verzending van voorlopige aanslagen vindt volledig geautomatiseerd plaats zodra de aangiftegegevens van een belastingplichtige in het systeem van de Belastingdienst worden ingevoerd. Zo ook de aanmaak en verzending van de aan verzoeker toegezonden voorlopige aanslag IB/PH 2002 van 15 oktober 2004.
5. Het opleggen van een verzuimboete is van een andere orde nu hieraan een beslissing van de inspecteur ten grondslag ligt. Om deze reden kan een verzuimboete niet worden meegenomen in de voorlopige aanslag, zoals ook door de Belastingdienst is aangegeven. Dit verklaart waarom de aan verzoeker opgelegde verzuimboete van latere datum is dan de hem eerder opgelegde voorlopige aanslag IB/PH 2002. Ook is geen sprake geweest van het wijzigen van een te hoog opgelegde voorlopige aanslag, doch uitsluitend van het opleggen van een boete. Nu verzoeker in gebreke bleef deze te betalen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de Belastingdienst tot verregaande invorderingsmaatregelen bevoegd was waaronder het na aanmaning doen uitgaan van een dwangbevel. De omstandigheid dat de eerder opgelegde voorlopige aanslag vanwege het hierop gelegde conservatoir beslag niet tot uitbetaling was gekomen, maakt dit niet anders.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Naar aanleiding van zijn klacht over de weinig voortvarende wijze waarop zijn bezwaar tegen de beschikking aansprakelijkstelling van 21 september 2004 was behandeld, is verzoeker door de Belastingdienst meegedeeld dat de beschikking op bezwaar ruim binnen de daarvoor staande termijn was afgegeven.

Beoordeling

2. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering.

3. Gelet op hetgeen hiervoor onder I. is overwogen, kan de Belastingdienst - zoals ook door hemzelf is onderkend - niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de beschikking op bezwaar ruim binnen de daarvoor staande termijn was afgegeven. Dit betekent dat de klachtbeslissing van de Belastingdienst van 2 maart 2005 op dit onderdeel een deugdelijke motivering mist.

De onderzochte is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Belastingdienst/Utrecht-Gooi te Utrecht, is:

gegrond ten aanzien van:

de behandelingsduur van het bezwaar, wegens schending met het vereiste van voortvarendheid;

ten aanzien van de klachtbehandeling, wegens schending van het motiveringsvereiste.

niet gegrond ten aanzien van:

het niet uitbetalen van voorlopige teruggaven die niet onder het conservatoir beslag vielen;

ten aanzien van het doen uitgaan van een dwangbevel.

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 29 december 2004 aan de Nationale ombudsman.

Brief van de Belastingdienst van 2 maart 2005, waarmee verzoekers klacht is afgehandeld.

Verzoekschrift van 4 april 2005 aan de Nationale ombudsman.

Brieven van verzoeker aan de Belastingdienst van 5 november 2004, 25 november 2004, 6 december 2004 en 15 december 2004 alsmede van de Belastingdienst aan verzoeker van 1 november 2004.

Het bezwaarschrift van verzoeker van 1 oktober 2004 tegen de beschikking aansprakelijkstelling van 21 september 2004 alsmede de hierop gevolgde beschikking van de Belastingdienst 15 december 2004.

Reacties van de Belastingdienst aan de Nationale ombudsman van 14 juli 2005 en 30 september 2005.

Reactie van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 12 augustus 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Voorschrift Algemene wet bestuursrecht (Besluit van 21 juli 1997 van de staatssecretaris van Financiën, Stcrt. 138)

Artikel 6.2.7.

“Voor de afdoening van bezwaarschriften geldt, dat deze in beginsel binnen de termijnen van de Awb (Algemene wet bestuursrecht; N.o.) (artikel 7:10 Awb) worden afgehandeld. De hoofdregel daarbij is dat de inspecteur binnen zes weken na ontvangst van het bezwaarschrift uitspraak doet. (...) Kan de inspecteur niet binnen zes weken (...) op het bezwaarschrift beslissen dan kan hij de beslistermijn met ten hoogste vier weken verlengen.

Hij doet hiervan schriftelijk mededeling aan belanghebbende. In overleg met belanghebbende is verder uitstel mogelijk.

De Awr (Algemene wet inzake rijksbelastingen; N.o.) (artikel 25) geeft de inspecteur formeel een beslistermijn van één jaar met de mogelijkheid deze termijn - met schriftelijke toestemming van of vanwege de minister - met maximaal één jaar te verlengen. Van deze mogelijkheid maakt de Belastingdienst alleen in uitzonderingsgevallen gebruik. Hierbij kan worden gedacht aan massaal ingediende bezwaarschriften, waarover de Belastingdienst nog geen definitief standpunt heeft ingenomen of indien belanghebbende weigert mee te werken aan een voortvarende afhandeling van zijn bezwaarschrift.

Omdat de beslistermijn voor bezwaarschriften formeel is bepaald op één jaar kan belanghebbende geen beroep instellen wegens het niet tijdig beslissen op het bezwaarschrift als de inspecteur de termijn(en) van artikel 7:10 Awb niet realiseert."

2. Algemene wet inzake rijksbelastingen

Artikel 25, eerste en tweede lid

"1. In afwijking van artikel 7:10, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht doet de inspecteur binnen een jaar na ontvangst van het bezwaarschrift uitspraak daarop.

2. In afwijking van artikel 7:10, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht kan de inspecteur met schriftelijke toestemming van Onze Minister de uitspraak voor ten hoogste een jaar verdagen."

3. Invorderingswet 1990 (Wet van 30 mei 1990, Stb.221)

Artikel 9, eerste lid

"Een belastingaanslag is invorderbaar binnen twee maanden na de dagtekening van het aanslagbiljet."

Artikel 24, tweede, derde en negende lid

" 2. De ontvanger is ten aanzien van de belastingschuldige bevoegd aan hem uit te betalen en van hem te innen bedragen ter zake van de in het eerste lid bedoelde rijksbelastingen en andere belastingen en heffingen met elkaar te verrekenen.

(...)

Als tijdstip van verrekening geldt de dagtekening van het aanslagbiljet waaruit van het uit te betalen bedrag blijkt. In afwijking van de vorige volzin geldt met betrekking tot een verrekening van een termijn van een voorlopige aanslag als bedoeld in artikel 9, zesde en zevende lid, als tijdstip van verrekening het tijdstip waarop de desbetreffende termijn vervalt.

3. De verrekening is ook mogelijk ingeval de termijn, bedoeld in artikel 9, nog niet is verstreken, met dien verstande dat indien het betreft belastingaanslagen als bedoeld in artikel 9, vijfde en zevende lid, verrekening alleen mogelijk is met belastingaanslagen die op dezelfde belasting en hetzelfde tijdvak betrekking hebben.

9. De ontvanger maakt de verrekening onverwijld bekend."

artikel 51, eerste en tweede lid

“ 1. Op een conservatoir beslag door de ontvanger ten laste van degene die aansprakelijk is of wordt gesteld, is artikel 700, derde lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet van toepassing.

2. Het beslag vervalt van rechtswege indien:

a. de aansprakelijk gestelde bezwaar heeft gemaakt tegen de beschikking, bedoeld in artikel 49, eerste lid, en de ontvanger niet binnen vier maanden na de dagtekening van de beschikking uitspraak heeft gedaan op het bezwaarschrift; of

b. vóór het leggen van het beslag geen aansprakelijkstelling heeft plaatsgevonden en aansprakelijkstelling niet alsnog plaatsvindt binnen drie maanden na het leggen van het beslag. “

Artikel 52, eerste lid

“Het bedrag, vermeld in een beschikking als bedoeld in artikel 49, eerste lid, is invorderbaar twee maanden na de dagtekening van de beschikking. De artikelen negen, tiende lid, 11, 12, 13, 14 en 19 zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 53, eerste lid

“De bepalingen van de eerste en de tweede afdeling van hoofdstuk IV inzake verhaalsrechten en verrekening, met uitzondering van artikel 24, derde lid, vinden overeenkomstige toepassing ten aanzien van de aansprakelijk gestelde.”

4. Leidraad Invordering 1990 (resolutie van de staatssecretaris van Financiën van 25 juni 1990, nr. AFZ90/1990)

Artikel 24, § 1, onder 8

“Verrekening van een uit te betalen bedrag door de ontvanger geschiedt bij beschikking. De beschikking wordt aan de belastingschuldige bekendgemaakt door toezending of uitreiking aan hem van een kennisgeving. Deze bekendmaking kan ook namens de ontvanger door de CBA worden gedaan.

Het achterwege laten van de bekendmaking heeft niet tot gevolg dat de verrekening nietig is.”